

ANNA TODD

**După ce
ne-am
îndrăgostit**

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
OANA DUȘMĂNESCU

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Foto copertă:
Guliver/Getty Images/ © Adam Weiss

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Corina Rezai

Corectură:
Elena Bițu
Ana Maria Tamaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TODD, ANNA

După / Anna Todd; trad.: Oana Dușmănescu. –

București: Editura Trei, 2016.

3 vol.

ISBN 978-606-719-294-0

Vol. 3. : După ce ne-am îndrăgostit. – 2016. –

ISBN 978-606-719-629-0

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: After We Fell
Autor: Anna Todd

Copyright © 2014 by Anna Todd
The author is represented by Wattpad

Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Copyright © Editura Trei, 2016
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Această poveste este uimitoare! M-am îndrăgostit de ea! ☺ • Intensă • Adorabilă & perfectă • Hessa ♡♡♡ • Am devenit dependent • Atât de romantic • Vărs un ocean de lacrimi • O să-mi placă mereu la nebunie Hessa • Nu trebuie să fii neapărat fan One Direction ca să citești cartea aceasta • Tensionat • Atât de drăguță încât chichicesc • Anna e genială • Se ceartă și se calcă pe nervi reciproc, dar acest lucru face povestea atât de realistă • LOL — îmi place de mor! • Sunt mai la curent cu această poveste decât cu propria mea viață

Cititorii de pe Wattpad sunt de acord — seria *After* este un vârtej nebunesc și adictiv de iubire. #Hessa pentru totdeauna!

El este irascibil, dar exact de asta m-am îndrăgostit de el • Îmi place povestea aceasta mult prea mult! • Tocmai mi-am scuipat apa din gură • Această poveste îmi va semna condamnarea la moarte! • OMG *palme peste față* • Plâng și mi s-a făcut pielea de găină • Îi iubesc atât de mult XOXO • Tocmai mi s-a topit inima! • Ticălos romantic • Rânjesc ca o idioată • Sunt fan LA GREU! • Cumpără-i inelul acela odată • Atât de întunecat și de misterios • Uau, asta a fost chiar sexy • Mai vreau • ☹

Prolog

Tessa

În momentul în care privesc chipul familiar al acestui străin, amintirile mă invadează.

Stăteam de multe ori în acel loc, pieptănând părul păpușii mele blonde Barbie. Adesea, îmi doream ca eu să fiu păpușa: avea tot ce îi trebuia. Era frumoasă, mereu dichisită, era întotdeauna cine trebuia să fie. Îmi imaginam că părinții ei erau foarte mândri de ea. Tatăl ei, oricine ar fi fost, era probabil vreun barosan de director, care călătorea în toată lumea ca să asigure traiul familiei sale, în vreme ce mama ei stătea acasă și avea grijă de cămin.

Tatăl lui Barbie nu s-ar fi întors niciodată acasă împleticindu-se și țipând. Nu ar fi urlat niciodată la mama ei și Barbie nu s-ar fi ascuns în seră ca să scape de scandal și de farfuriile sparte. Și dacă, din întâmplare, vreo mică neînțelegere, lesne de explicat, dădea naștere vreunei dispute între părinții ei, Barbie se putea baza întotdeauna pe Ken, iubitul ei blond și perfect, care îi ținea companie... chiar și în seră.

Barbie era perfectă, așa că avea viața perfectă, alături de părinții perfecți.

Tata, care m-a părăsit în urmă cu nouă ani, stă în fața mea, murdar și tras la față. Nu ar trebui să fie așa, nu mi-l amintesc așa. Un zâmbet i se întinde pe chip când dă cu ochii de mine și o altă amintire se ivește la suprafață.

Tata, în noaptea în care a plecat... chipul mamei parcă sculptat în piatră. Nici nu plângea. Doar încremenise acolo, așteptându-l să iasă pe ușă. În noaptea aceea mama s-a schimbat; după acest moment nu a mai fost niciodată mama iubitoare de dinainte. A devenit o persoană acră, distantă și nefericită.

Dar a rămas cu mine când el s-a hotărât să dispară.

1

Tessa

— Tată?

Omul din fața mea nu are cum să fie tata, în ciuda acestor ochi căprui cunoscuți, care mă privesc atent.

— Tessie? spune el cu o voce mai răgușită decât mi-o aduc eu aminte de demult.

Hardin se răsucește către mine, cu ochii scăpărând, apoi din nou către tatăl meu.

Tata. Aici, în cartierul acesta rău famat, îmbrăcat cu niște haine murdare.

— Tessie? Tu ești cu adevărat? întrebă el.

Am înghețat. Nu am ce să-i spun acestui bețiv care seamănă atât de bine cu tatăl meu. Hardin îmi pune mâna pe umăr, încercând să obțină de la mine o reacție.

— Tessa...

Fac un pas înspre omul acesta ciudat, iar el îmi zâmbește. Barba îi este împestrițată cu fire cărunte; surâsul lui nu mai este atât de alb și de curat cum mi-l aminteam... cum de a ajuns în halul ăsta? Toate speranțele pe care le aveam, că tata și-ar fi putut schimba viața total, așa cum a făcut Ken, s-au evaporat, iar conștientizarea faptului că acest om este tatăl meu mă doare mai mult decât ar trebui.

— Eu sunt, aud pe cineva spunând și, după o clipă, îmi dau seama că eu am rostit cuvintele acelea.

El vine mai aproape și își înfășoară brațele în jurul meu.

— Nu-mi vine să cred! Uită-te la tine! Am încercat să...

Este întrerupt de Hardin, care-l dă la o parte de lângă mine. Fac un pas înapoi, neștiind exact cum trebuie să mă port.

Străinul — adică tata — se uită pe rând la Hardin și la mine, precaut și neîncrezător. Dar imediat își ia o postură destinsă și păstrează distanța, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare.

— Te caut de luni întregi, spune, ștergându-și fruntea cu mâna și lăsând pe ea o dâră de jeg.

Hardin stă în fața mea, gata să se repeadă.

— Aici am fost, spun eu încet, uitându-mă peste umărul său.

Mă bucur că mă protejează și îmi dau seama că el chiar nu înțelege nimic.

Tata se întoarce către el, îl cercetează cu privirea din cap până-n picioare.

— Oau. Noah s-a schimbat tare mult.

— Nu, el este Hardin, îi zic eu.

Tata se apropie la câțiva centimetri de mine și observ cum Hardin se încordează. De la această distanță, simt mirosul tatei.

Fie băutura din răsuflarea sa, fie vreo urmare a abuzului de alcool l-au făcut să-i confunde pe cei doi; Hardin și Noah sunt complet deferiți și nu pot fi confundați unul cu celălalt. Tata îmi pune un braț pe după umeri și Hardin îmi aruncă o privire, dar eu scutur ușor din cap ca să-l țin la distanță.

— Cine e?

Tata zăbovește cu mâna pe umerii mei un răstimp stânjenitor de lung în vreme ce Hardin stă acolo pur și simplu, arătând de parcă e pe punctul să explodeze — dar îmi dau seama că nu neapărat de furie; nu are nici cea mai vagă idee ce trebuie să spună sau să facă. Nici eu, de altfel.

— Este... Hardin este...

— Iubitul. Sunt iubitul ei, termină el propoziția în locul meu.

Tata face ochii mari când bagă de seamă prezența lui Hardin.

— Mă bucur de cunoștință, Hardin. Eu sunt Richard.

Întinde mâna murdară pentru a-l saluta pe Hardin.

— Îhm... mda, și eu mă bucur.

Hardin este, cu siguranță, foarte... tulburat.

— Ce faceți voi doi pe aici?

Profit de ocazie să mă îndepărtez de tata și să mă așez lângă Hardin, care își revine și mă trage mai aproape de el.

— Hardin și-a făcut un tatuaj, răspund eu automat.

Mintea mea încă nu e capabilă să priceapă cu adevărat ce se petrece.

— Ah... Frumos. Și eu am fost aici.

Amintirile cu tatăl meu bându-și cafeaua înainte de a pleca de acasă la muncă în fiecare dimineață îmi năvălesc în minte. Nu arăta deloc așa, nu vorbea deloc așa și cu siguranță nu obișnuia să se tatueze pe vremea când îl cunoșteam. Când eram fetița lui.

— Da, mi le face prietenul meu, Tom.

Își ridică mâneca hanoracului ca să ne arate un craniu desenat pe antebraț.

Nici măcar nu pare să i se potrivească, dar, pe măsură ce-l cercetez din priviri, încep să cred că poate i se potrivește.

— Oh... — e tot ce sunt în stare să zic.

Totul e atât de ciudat. Acest bărbat este tatăl meu, bărbatul care ne-a părăsit, pe mama și pe mine. Iar acum se află în fața ochilor mei... beat. Și nu știu ce să mai cred.

Într-un fel sunt entuziasmată — puțin și nu vreau să recunosc asta acum. În secret am tot sperat să-l revăd din ziua în care mama mi-a spus că s-a întors în zonă. Știu că e o tâmpenie — o prostie, serios —, dar într-un fel pare că o duce mai bine decât înainte. E beat și probabil nu are locuință, dar mi-a fost dor de el mai mult decât mi-am dat seama și poate că a dus-o greu în ultima vreme. Cine sunt eu să-l judec pe omul ăsta de vreme ce nu știu nimic despre el?

Când mă uit la el și la strada din jurul nostru, e bizar să constat că toate se mișcă pe lângă noi ca de obicei. Aș fi putut jura că timpul s-a oprit atunci când tata s-a poticnit în fața ochilor noștri.

— Unde locuiești? întreb.

Privirea cercetătoare a lui Hardin este ațintită asupra tatălui meu, urmărindu-l de parcă ar fi un animal de pradă primejdios.

— Acum nu prea am o casă.

Își șterge fruntea cu mâneca.

— Ah.

— Lucram la Raymark, dar am fost dat afară, îmi spune el.

Îmi aduc aminte vag că am mai auzit numele Raymark. Cred că e un fel de fabrică. A lucrat oare într-o fabrică?

— Tu ce-ai mai făcut? Cât timp a trecut... cinci ani?

Îl simt pe Hardin încordându-se lângă mine și spun:

— Nu, au trecut nouă.

— Nouă ani? Îmi pare rău, Tessie.

Încurcă ușor cuvintele.

Felul în care îmi spune îmi înmoaie inima; mă alinta așa în vremurile bune. În vremurile în care mă ridică pe umeri și alerga prin curtea noastră mică, în vremurile dinainte ca el să plece. Nu știu cum să gestionez povestea aceasta. Aș vrea să plâng pentru că nu l-am văzut de atâta amar de vreme, aș vrea să râd pentru că mi se pare ironic să-l văd aici și aș vrea să urlu la el pentru că m-a părăsit. Este derutant să-l văd așa. Îmi aduc aminte de el ca de un bețiv, dar era un bețiv furios pe atunci, nu un bețiv zâmbitor, care își arată cu mândrie tatuajele și dă mâna cu iubitul meu. Poate a devenit un om mai bun...

— Cred că e momentul să plecăm, spune Hardin, privindu-l pe tata.

— Chiar îmi pare rău; n-a fost deloc vina mea. Mama ta... știi și tu cum e.

Se apără parcă, fluturând din mâini.

— Te rog, Theresa, oferă-mi o șansă, mă imploră el.

— Tessa..., intervine Hardin, avertizându-mă.

— Lasă-ne o secundă, îi zic tatălui meu.

Îl apuc pe Hardin de braț și îl conduc la câțiva pași distanță.

— Ce mama naibii ai de gând să faci? Sper că nu vrei să... începe el.

— E tatăl meu, Hardin.

— E un nemernic de bețiv care doarme pe străzi, spune el printre dinți, furios.

Îmi dau lacrimile din cauza cuvintelor dure, dar adevărate, ale lui Hardin.

— Nu l-am văzut de nouă ani.

— Exact — pentru că te-a părăsit. E o pierdere de timp, Tessa.

Se uită urât la tata.

— Nu-mi pasă. Vreau să-i ascult povestea.

— E în regulă, presupun. Nu e ca și cum l-ai invita la noi acasă sau ceva de genul ăsta, zice Hardin, scuturând din cap.

— Dacă o să am chef, o să-l invit. Și dacă va dori să vină, este binevenit. E și locuința mea, mă răstesc eu.

Mă uit din nou la tata. Stă acolo, cu hainele lui murdare, privind în pământ. Când a dormit ultima oară într-un pat? Când a mâncat ultima oară? Aceste gânduri îmi fac inima să se strângă.

— Doar nu te gândești serios să-l inviți acasă la noi...!

Hardin își trece degetele prin păr, cu gestul obișnuit care-i trădează frustrarea.

— Nu să locuiască acolo — doar pentru diseară. Am putea face de mâncare, spun eu.

Tata ridică privirea și mă privește în ochi. Mă uit în altă parte, iar el începe să-mi zâmbească.

— De mâncare? Tessa, e un bețivan nenorocit care nu te-a văzut de zece ani... și tu ai de gând să-i faci de mâncare?

Stingherită de ieșirea lui, îl trag de guler mai aproape de mine și îi spun, pe un ton coborât:

— Este tatăl meu, Hardin, și cu mama nu mai am niciun fel de relație.

— Asta nu înseamnă că trebuie să ai vreo relație cu omul ăsta. Povestea asta nu se va sfârși bine, Tess. Ești prea drăguță, mai ales cu cei care nu merită așa ceva.

— Lucrul acesta este important pentru mine, îi zic, iar privirea i se împlânzește puțin înainte să-i pot demonstra ironia obiecțiilor sale.

El oftează și se trage supărat de părul ciufulit.

— La naiba, Tessa, povestea asta nu se va sfârși bine.

— Habar n-ai cum se va sfârși, Hardin, șoptesc și mă uit la tata, care-și trece degetele prin barbă.

Știu că Hardin poate are dreptate, dar e de datoria mea să încerc să-l înțeleg pe acest om sau cel puțin să ascult ce are de spus.

Mă întorc spre tata și instinctul de teamă îmi face vocea să tremure puțin.

— Vrei să vii acasă la noi la cină?

— Serios? întrebă el, cu o rază de speranță luminându-i chipul.

— Da.

— Bine! Da, bine! spune el zâmbind și, pentru un scurt moment, îmi apare în fața ochilor omul pe care mi-l amintesc — omul care era înainte să se apuce de băut, adică.

Hardin nu mai spune nimic în timp ce mergem spre mașină. Știu că e furios și înțeleg și de ce. Dar știu de asemenea că tatăl său s-a schimbat în bine — ne conduce colegiul, pentru numele lui Dumnezeu. Oare sunt eu atât de naivă încât să sper la o schimbare asemănătoare și în cazul tatălui meu?

Când ne apropiem de mașină, tata întrebă:

— Oau — asta e a ta? E un Capri, nu-i așa? Un model de la sfârșitul anilor '70.

— Mda.

Hardin se așază la volan.

Pe tata nu-l deranjează răspunsul sec al lui Hardin, iar eu mă bucur. Radioul se aude încet și, imediat ce Hardin pornește motorul, amândoi ne întindem către buton în același timp, sperând ca muzica să alunge această tăcere stânjenitoare.

Tot drumul către apartament mă gândesc cum ar primi mama această veste. Gândul îmi dă fiori și încerc să meditez mai degrabă la plecarea mea iminentă la Seattle.

Nu, e și mai rău; nu știu cum să vorbesc despre asta cu Hardin. Închid ochii și îmi rezem capul de geam. Mâna caldă a lui Hardin o mângâie pe a mea și încep să mă liniștesc.

— Oau, aici locuiți?

Tata rămâne cu gura căscată când parcăm în fața complexului de apartamente.

Hardin îmi aruncă o privire care spune: „Hai că începe“, iar eu îi răspund:

— Da, ne-am mutat acum câteva luni.

În lift, privirea pătrunzătoare a lui Hardin îmi arde obraji și îi zâmbesc scurt, sperând să-l mai înmoi. Pare că merge, dar sentimentul de a intra la noi în casă cu un om străin devine atât de ciudat încât încep să regret că l-am invitat pe tata. Dar acum e prea târziu.

Hardin descuie ușa și intră fără să se mai uite în urmă, ducându-se direct în dormitor fără să scoată un cuvânt.

— Mă întorc imediat, îi zic tatei și îl las singur în hol.

— Te superi dacă îți folosesc toaleta? strigă el după mine.

— Sigur că nu. Este în capătul holului, îi spun, arătând către ușa băii, fără să-l mai privesc.

În cealaltă cameră, Hardin stă așezat pe pat, scoțându-și bocancii. Se uită către ușă și-mi face semn s-o închid.

— Știu că ești supărat pe mine, îi spun eu încet și mă duc către el.

— Sunt.

Îi iau fața în mâinile mele și îmi trec degetele mari peste obraji săi.

— Nu mai fi.

Închide ochii de plăcere la atingerea mea blândă și simt cum brațele lui îmi cuprind mijlocul.

— O să te rănească. Încerc doar să împiedic lucrul ăsta.

— Nu mă poate răni — ce ar putea să-mi facă? Nu l-am mai văzut de atâta vreme.

— Acum probabil că-și îndeasă lucrurile noastre prin buzunarele lui nenorocite, pufnește Hardin, iar eu încep să chicotesc. Nu e deloc amuzant, Tessa.

Oftez și îi ridic bărbia ca să-l fac să se uite la mine.

— Măcar poți să încerci să te înseninezi și să privești povestea cu mai mult optimism? E suficient de derutant și fără să te văicărești pe aici și să mă stresezi și mai tare.

— Nu mă văicăresc. Încerc să te protejez.

— Nu am nevoie de protecție — este tatăl meu.

— Nu este tatăl tău...

— Te rog?

Îmi trec degetul mare peste buza lui, iar expresia i se îndulcește.

Răspunde în cele din urmă, oftând din nou:

— Bine, atunci hai să luăm cina cu omul ăsta. Probabil că tot ce a mâncat ultima dată n-au fost decât niște resturi dintr-o ladă de gunoi.

Zâmbetul îmi păleşte și buzele încep să-mi tremure împotriva voinței mele. Hardin mă observă.

— Îmi cer scuze. Nu mai plâng.

Oftează. Nu s-a mai oprit din oftat de când am dat nas în nas cu tata, lângă salonul de tatuaje. Văd cât e de îngrijorat — chiar dacă în același timp e și plin de furie, ca întotdeauna — și asta face situația să fie și mai ireală.

— Am vorbit foarte serios în legătură cu tot ce am avut de zis, dar o să încerc să nu mă comport ca un dobitoc.

Se ridică în picioare și mă sărută ușor. Când ieșim din dormitor, mormăie:

— Hai să hrănim cerșetorul.

Chestia asta nu mă ajută deloc să mă înveslesc.

Omul din living pare atât de nelalocul lui — așa cum stă și se holbează în jur și la cărțile de pe rafturi.

— O să gătesc eu în seara asta. Te poți uita la televizor, dacă vrei, îi sugerez eu.

— Vrei să te ajut? se oferă el.

— Ăă, bine.

Îi zâmbesc cu jumătate de gură, iar el vine după mine în bucătărie. Hardin rămâne în living, păstrând distanța, exact așa cum mă așteptam să facă.

— Nu-mi vine să cred că ești deja adult și că locuiești în casa ta, îmi spune tata.

Scot o roșie din frigider în timp ce încerc să-mi adun gândurile răvășite.

— Sunt la colegiu, la WCU. La fel ca Hardin, îi răspund, fără să-i pomenesc, din motive lesne de înțeles, de exmatricularea iminentă a lui Hardin.

— Serios? WCU? Oau.

Se așază la masă și observă că s-a spălat pe mâini. Și-a șters și pata de pe frunte și urma de umezeală de pe tricou mă face să cred că a încercat

să curețe o pată care era acolo. Și el are emoții. Faptul că știu acest lucru mă face să mă simt un pic mai bine.

Aproape că-mi vine să-i povestesc despre Seattle și despre noua și incitanta direcție a vieții mele, dar mai întâi trebuie să-i spun lui Hardin. Faptul că tata a reapărut tocmai a adăugat un alt ocol pe harta mea. Chiar nu știu cu câte probleme mă mai pot confrunta înainte ca totul să o ia razna complet.

— Mi-ar fi plăcut să fiu în preajma ta, să văd când s-au întâmplat toate acestea. Am știut dintotdeauna c-o să reușești în viață.

— Și totuși, n-ai fost, îi zic eu tăios.

Mă simt imediat vinovată după ce rostesc aceste cuvinte, dar nu-mi doresc să le iau înapoi.

— Știu, dar acum sunt, și sper să mă revanșez cumva.

Aceste vorbe sunt, de fapt, puțin cam crude, pentru că mă fac să sper că poate nu e atât de rău, în definitiv, că poate are nevoie doar de puțin ajutor ca să nu mai bea.

— Încă... Încă mai bei?

— Da.

Se uită în podea.

— Nu chiar așa de mult. Știu că impresia este alta, dar ultimele luni au fost ceva mai grele... asta-i tot.

Hardin apare în cadrul ușii de la bucătărie și știu că se luptă cu sine să stea potolit. Sper să și poată.

— Am văzut-o pe mama ta de câteva ori.

— Ai văzut-o?

— Mda. N-a vrut să-mi spună unde ești. Arată foarte bine, spune el.

Asta chiar e ciudat, să discut despre mama cu el. Aud în cap vocea ei, reamintindu-mi că acest om ne-a părăsit. Că acest om este motivul pentru care ea este astăzi așa cum este.

— Ce s-a întâmplat... între voi doi?

Așez pieptul de pui în tigaie, ascult uleiul cum sare și pocnește în timp ce aștept un răspuns. Nu vreau să mă întorc cu fața la el și să-l privesc în ochi după ce i-am pus o întrebare atât de directă, dar nu mă pot abține să nu-l chestionez.

— Pur și simplu nu mai eram compatibili; ea voia mereu mai mult decât puteam eu să-i ofer, și știi bine cât de pretențioasă poate fi.

Asta chiar știi, dar felul în care vorbește despre ea, pe un ton atât de relaxat și disprețuitor, nu-mi cade bine deloc.

Așa că mă răsucesc repede și-l întreb:

— De ce n-ai sunat?

— Am sunat — am sunat întotdeauna. Ți-am trimis și cadouri de ziua ta. Nu ți-a spus, nu-i așa?

— Nu.

— Ei bine, e adevărat, așa au stat lucrurile. Așa am făcut. Mi-a fost atât de dor de tine în tot acest timp. Nu-mi vine să cred că ești acum aici, în fața ochilor mei.

Are ochii strălucitori și vocea îi tremură, apoi se ridică și vine către mine. Nu știu cum să reacționez; nici măcar nu-l mai cunosc pe omul acesta, dacă l-am cunoscut vreodată.

Hardin intră în bucătărie și ridică un zid între noi, iar eu îi sunt încă o dată recunoscătoare pentru intervenție. Habar n-am ce trebuie să cred despre tot ce se întâmplă; trebuie să păstrez distanța fizică între mine și acest om.

— Știu că nu mă poți ierta.

Aproape că izbucnește în plâns și simt un gol în stomac.

— Nu e numai asta. Doar că am nevoie de timp înainte să te las să pătrunzi din nou în viața mea. Nici măcar nu te cunosc, îi zic, iar el dă din cap.

— Știu, știu.

Se așază din nou la masă, lăsându-mă să termin de pregătit cina.

2

Hardin

Tatăl nedemn și netrebnic al lui Tess îngHITE pe nemestecate două farfurii de mâncare fără să-și tragă măcar o dată răsuflarea. Sunt sigur că era mort de foame, pentru că trăiește pe străzi și așa mai departe. Chiar îmi pare rău pentru oamenii care au ghinion sau care trec prin perioade mai grele — problema e că omul ăsta chiar e un bețivan și și-a abandonat copilul, așa că nu mi-e deloc milă de el.

După ce dă lacom pe gât niște apă, zâmbește la iubita mea.

— Ești o bucătăreasă excelentă, Tessie.

Cred că o să țip dacă-i mai zice așa o dată.

— Mulțumesc.

Zâmbește, ca o persoană amabilă ce este. Îmi dau seama că o ademenește cu vorbe frumoase, încercând să compenseze suferința pe care i-a provocat-o când a părăsit-o.

— Vorbesc serios. Poate o să mă înveți și pe mine cândva rețeta asta.

Ca s-o folosești *unde* anume? În bucătăria ta inexistentă?

— Sigur, spune ea și se ridică să-și curețe farfuria, luând-o și pe a mea.

— Acum o să plec. Mulțumesc pentru cină, spune Richard — Dick — și se ridică în picioare.

— Nu, poți... poți să rămâi aici în seara asta, dacă vrei, și te putem duce noi înapoi... *acasă* mâine-dimineață, spune ea încetșor, neștiind exact ce cuvinte să folosească pentru a se potrivi situației.

Dar eu sunt sigur că nu-mi place deloc povestea asta.

— Ar fi grozav, zice Dick, frecându-și mâinile.

Probabil are chef de un păhărel acum, nenorocitul naibii. Tessa zâmbește.